

Albayrak

wij dat in praktijk gebracht zien. Ik denk dat het goed is dat wij in herinnering roepen dat het natuurlijk niet alleen aan het klimaat ligt hoe de afdelingen er uitzien en wat de bejegening is, maar dat dit gepaard gaat met stevige maatregelen om drugs uit gevangenissen te weren: toegangscontroles, bezoekersruimten die zijn aangepast, vaker controleren, urinecontrole et cetera. Mevrouw Joldersma kent al die maatregelen; die zijn aangescherpt. Gecombineerd met de bejegening tijdens de detentie, moet dat ervoor zorgen dat de verslaafden sneller van hun verslaving af kunnen komen.

Mevrouw **Joldersma** (CDA): Ik geloof dat wij elkaar aardig dicht zijn genaderd. Concreet merk ik dat bijvoorbeeld de mensen in Vught al onrustig zijn, want zij hebben geen enkel idee wat die extra zorgvoorziening zal betekenen. Ik weet niet wanneer die voortgangsrapportage komt. Is de staatssecretaris in staat om ons redelijk snel, bijvoorbeeld voor 1 oktober, hierover te informeren?

Staatssecretaris **Albayrak**: Als mevrouw Joldersma daar 1 november van maakt wel, want dat is kort voor de begrotingsbehandeling van Justitie. Ik zeg toe dat ik de Kamer nog voor de begrotingsbehandeling hierover bericht.

Mevrouw **Joldersma** (CDA): Dan trek ik de motie in.

De **voorzitter**: Aangezien de motie-Joldersma/Bouwmeester (24587, nr. 362) is ingetrokken, maakt zij geen onderwerp van beraadslaging meer uit.

De beraadslaging wordt gesloten.

De **voorzitter**: Over de motie wordt volgende week dinsdag gestemd.

De vergadering wordt van 15.35 uur tot 18.00 uur geschorst.

Aan de orde is de behandeling van:

- **het wetsvoorstel Wijziging van enkele bijzondere wetten in verband met de Wet dwangsom en beroep bij niet tijdig beslissen (31844).**

De **voorzitter**: Ik heet beide bewindslieden van harte welkom. De minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid heeft mij gevraagd om hem eerst het woord te geven omdat hij iets mede te delen heeft dat ook bij de beraadslagingen kan worden betrokken. Ik geef hem het woord.

De algemene beraadslaging wordt geopend.

Minister **Donner**: Voorzitter. Bij de bestudering van het dossier ontdekte ik dat door een communicatiefout deze week een nota van wijziging is ingediend met betrekking tot artikel 31 van de Wet werk en bijstand. Deze had niet ingediend moeten worden en daarom wil ik hem terugtrekken. In deze ingediende nota van wijziging wordt uitgegaan van het beginsel dat de herkomst van geld bepalend wordt bij de middelentoets. Dat is een verkeerd beginsel.

De **voorzitter**: Dit betreft stuk nr. 9 (38144). Dat maakt geen onderdeel meer uit van deze beraadslaging.

Minister **Donner**: Ik zal dit schriftelijk bevestigen.

□

De heer **Van Raak** (SP): Voorzitter. Overheidsorganisaties krijgen op grond van de Wet dwangsom en beroep bij niet tijdig beslissen een boete als zij zich niet aan de beslistermijnen houden en mensen dus langer moeten wachten dan is afgesproken. Mensen kunnen geld krijgen als overheidsorganisaties hun werk niet goed doen en burgers te lang laten wachten. Zal dat het vertrouwen in de overheid vergroten? Vertrouwen kun je niet kopen. Bovendien wil de regering de termijnen oprekken zodat overheidsorganisaties langer over hun werk kunnen doen. Dat is op zich niet erg vertrouwenwekkend.

De SP-fractie heeft eerder met gemengde gevoelens ingestemd met het voorstel om een aantal termijnen te verlengen van twee maal twee weken naar twee maal vier weken. Het is en blijft echter opmerkelijk dat de regering de termijnen waarbinnen verzoeken van mensen moeten worden behandeld, verlengt op het moment dat bij het overschrijden van die termijnen een boete wordt opgelegd. Het doel van de Wet dwangsom en beroep bij niet tijdig beslissen, namelijk het verbeteren van de dienstverlening aan mensen, lijkt – laat ik het heel voorzichtig zeggen – door het verlengen van de beslistermijnen niet te worden versterkt.

Tijdens de behandeling van de vorige verlenging van beslistermijnen hebben wij ons toch door de minister laten overtuigen. Dat mag ook wel eens worden gezegd. In de praktijk bleek dat sommige termijnen wel erg krap waren en dat dit zou resulteren in onevenredig veel boetes. Vandaag staan wij voor de vraag of wij opnieuw een aantal beslistermijnen moeten verlengen. De regering vraagt vandaag in het bijzonder aandacht voor termijnen waarbij overheidsorganisaties afhankelijk zijn van derden, waar zij niet altijd invloed op hebben, en die buiten de directe schuld van die organisatie moeten worden verlengd. Als anderen falen, zou het bestuursorgaan de rekening gepresenteerd krijgen.

Twee wijzigingen van beslistermijnen die de regering vandaag voorstelt, hebben bij de SP-fractie de wenkbrauwen doen fronsen, namelijk de beslistermijnen voor de Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jonggehandicapten (Wajong) en die voor de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (WIA). Wij kunnen ons niet aan de indruk onttrekken dat de huidige termijnoverschrijdingen vooral voortkomen uit de complexe uitvoeringspraktijk en de procesvernieuwing binnen de uitvoeringsinstantie UWV. De Nationale ombudsman heeft daar in zijn recentste jaarverslag ook woorden aan gewijd. Hij schrijft dat het aantal klachten over het UWV afneemt. Het zijn er nog wel heel veel: 880, waarvan er 88 te maken hadden met lange termijnen. Hij zegt echter ook dat het beter gaat met het UWV, niet in het minst door zijn eigen bemoeienis.

De minister van SZW wil de termijnen tijdelijk oprekken tot 1 januari 2012, tot het UWV de noodzakelijke verbeteringen heeft doorgevoerd. De beslistermijnen worden hier niet opgerekt omdat die per se te kort zijn, maar omdat het UWV zijn zaakjes nog niet op orde heeft. De aanvrager dreigt hiervan de dupe te worden. Die moet namelijk langer wachten op een inkomen. De

Van Raak

minister wijst er nog wel op dat de aanvrager een voorschot kan aanvragen, maar de ervaring leert dat ook dit niet altijd even snel en goed verloopt. Bovendien komt op die manier de last bij de aanvrager te liggen, terwijl die er ook niets aan kan doen dat het bij het UWV niet goed werkt. Falen van overheidsorganisaties kan nooit een reden zijn om beslistermijnen te verlengen. Dat was niet de bedoeling van de Wet dwangsom en beroep bij niet tijdig beslissen; die had tot doel, de dienstverlening aan mensen te verbeteren. Nu, de rekening van het falen van het UWV mag niet worden gelegd bij mensen die afhankelijk zijn van een uitkering. Het UWV moet eerst maar eens de boel op orde maken. Ik heb daarom samen met collega Heijnen een amendement ingediend om te voorkomen dat de organisatorische problemen van het UWV worden afgeschoven op de aanvrager. Wij maken deze verruiming van beslistermijnen voorlopig ongedaan. Het UWV krijgt voorsnog geen boetes opgelegd. En het UWV krijgt tot 1 januari 2012 de tijd om de organisatorische problemen op te lossen. Ik verzoek de ministers om het UWV achter de vordden te zitten en om ervoor te zorgen dat die problemen in januari 2012 ook echt zijn opgelost.

Mevrouw **Smilde** (CDA): Als ik het even kort mag samenvatten, beoogt u met dit amendement dus dat het allemaal blijft zoals het is, maar dat tot 2012 de dwangsom voor iedereen behalve het UWV geldt.

De heer **Van Raak** (SP): Ja, voor het UWV, voor de aanvragers van een Wajong-uitkering of een WIA-uitkering, blijven dezelfde termijnen gelden, want wij willen de organisatorische problemen van het UWV niet op het bordje van de aanvragers leggen. Tot januari 2012 blijven de termijnen gewoon hetzelfde. Dan is het ook wel logisch om niet om een boete te vragen. Daarom zetten wij de wet even buiten werking, tot januari 2012. Dan heeft het UWV de zaakjes op orde en kunnen wij precies gaan doen wat de ministers voorstellen.

Mevrouw **Smilde** (CDA): Dat betekent dus dat de mensen die een aanvraag indienen bij het UWV, overall, bij alle bestuursorganen, de stok achter de deur hebben van de dwangsom, maar niet bij het UWV, terwijl je juist zou zeggen dat die juist bij het UWV zo nodig zou zijn. Dat risico neemt u? Dat is geen dienstverlening aan die aanvragers.

De heer **Van Raak** (SP): Nee, maar de bedoeling was, ervoor te zorgen dat mensen sneller en beter geholpen worden. Dat was de bedoeling van de Wet dwangsom en beroep. Nu dreigt te gebeuren dat, omdat het UWV zijn zaakjes niet op orde heeft, mensen die een aanvraag indienen langer moeten wachten. Het gaat wel om inkomen! Als het langer duurt, heb je geen geld. Dat moeten wij niet willen. Daarom maken wij ten aanzien van het UWV een uitzondering. De situatie is namelijk anders. Wij gaan de ministers laten beloven dat de zaak in januari 2012 op orde is. Dan wordt het UWV hetzelfde als al die andere en dan kan de wet voor iedereen gaan gelden.

De **voorzitter**: Omdat de heer Brinkman er niet is ondanks dat hij zich heeft aangemeld, geef ik nu het woord aan mevrouw Smilde.

□

Mevrouw **Smilde** (CDA): Voorzitter. Recentelijk hadden wij het in verband met termijnen over de wijziging van de Algemene wet bestuursrecht. Toen hebben wij aangegeven dat wij kritisch tegenover de verlenging van termijnen staan. Kennelijk waren de termijnen niet realistisch genoeg, maar daarvan had vooral de burger last. Dankzij de Wet dwangsom en beroep kan daarvan vooral het bestuursorgaan last krijgen. Wij zijn ermee akkoord gegaan, want wij krijgen een evaluatie. Bij die evaluatie zullen wij inderdaad zien of de termijnen realistisch zijn. Daarom kunnen wij met dit wetsvoorstel akkoord gaan. Ik heb nog even een vraag. Aan het UWV is tot 2012 uitstel verleend. Wil de minister aangeven in hoeverre het UWV nu binnen de termijn van acht weken blijft? Of wordt die termijn dermate overschreden dat het voorstel van de minister gerechtvaardigd is?

□

De heer **Heijnen** (PvdA): Voorzitter. De Wet dwangsom en beroep moet fungeren als stok achter de deur voor bestuursorganen om burgers tijdig van dienst te zijn. Wat de PvdA-fractie betreft, blijft het ook een stok achter de deur en wordt die zo min mogelijk toegepast, eenvoudigweg omdat bestuursorganen op tijd besluiten.

Wij staan nu voor de invoering per 1 januari 2010. Het kabinet stelt voor, een groot aantal wetten te wijzigen om de beslistermijnen realistischer te maken, zoals het zelf zegt. De PvdA is op zichzelf gevoelig voor de argumenten die het kabinet daarvoor aanvoert, maar staat er tegelijkertijd ook kritisch tegenover. Want het kan niet zo zijn dat de bedoeling van het wetsvoorstel van de collega's Wolfsen en Luchtenveld, de PvdA'er en VVD'er die hiervoor het initiatief hebben genomen, ertoe leidt dat de gemiddelde beslistermijn van bestuursorganen langer in plaats van korter wordt. Zulks wordt niet uitgesloten, nu wij op een groot aantal wetten langere beslistermijnen toestaan. Tegelijkertijd heeft ook de fractie van de Partij van de arbeid oog voor de praktische bezwaren om de krappe termijn in acht te nemen, nu dwangsommen worden opgelegd. In het geheel genomen kan de Partij van de arbeid zich dus wel vinden in de voorstellen, met twee uitzonderingen. De eerste uitzondering betreft de Wet openbaarheid van bestuur. Het wetsvoorstel is ingediend. Volgens mij moeten wij daar nog over praten. Maar moeten we de termijnen voor de Wet openbaarheid bestuur terugbrengen van 60 dagen naar 30 dagen over alle bezwaren? Ik zeg nu alvast dat we daarover nog eens flink met elkaar aan de slag gaan. Ik zie de bewindslieden verbaasd kijken. Misschien is die wet in hun ogen al afgedaan. Dan is ons dat ontgaan.

Vandaag gaat het om de Wajong. We hebben het over het initiatief dat de heer Van Raak en ik hebben genomen. We vragen het kabinet nog even na te denken alvorens het per 1 januari samen met ons de dwangsom van toepassing verklaart. Waarom zouden we dat dan al doen, terwijl daartegenover staat dat wij bijna drieënhalve maand nemen voordat wij aan een jonggehandicapte die aan het werk, een re-integratietraject of een uitkering moet worden geholpen, definitief een beslissing kunnen doen toekomen over het traject waarin hij of zij moet? Het gaat om jonggehandicapte mensen. Hen moet je zo snel mogelijk willen helpen.

Heijnen

De fractie van de Partij van de Arbeid heeft dus overwegende bezwaren tegen het oprekken van de termijn van acht naar veertien weken. Tegelijkertijd hoeft er, als het een keer voorkomt dat het langer dan acht weken duurt, ook niet onmiddellijk een dwangsom te worden opgelegd. Laten we daarom de huidige praktijk nog twee jaar in acht nemen en in 2012, op basis van een termijn van acht weken, de dwangsom wel gaan toepassen. Dat lijkt mij een heel redelijk amendement, dat recht doet aan de complexiteit van de wijziging van de wet Wajong waar het UWV voor staat en dat recht doet aan de gevoelde urgentie om de mensen eerder te helpen dan na drieënhalve maand. Met de instrumenten die het kabinet heeft, ook met de prestatieovereenkomst met het UWV, kan het erop blijven toezien dat binnen een redelijke termijn alle aanvragen in het kader van Wajong worden behandeld. Ik geef dat ook graag de collega's in overweging, opdat zij op basis van die argumenten deze geringe wijziging in deze wetten kunnen aanbrengen.

De **voorzitter**: Ik dank de heer Heijnen. Misschien is er een misverstand in het spel, want het wetsvoorstel Wijziging Awb en Wob in relatie tot de Wet dwangsom en beroep bij niet tijdig beslissen is reeds behandeld door de Tweede Kamer.

□

De heer **Van Beek** (VVD): Voorzitter. De VVD-fractie heeft met overtuiging de Wet dwangsom en beroep bij niet tijdig beslissen gesteund, het initiatief van oud-collega's Wolfsen en Luchtveld. Er is geen sprake van marktwerking. Het gaat over organisaties die een monopoliepositie hebben. Burgers en bedrijven zijn afhankelijk van het presteren van die organisaties om te komen met beslissingen. Je zoekt dus een methode om voor die organisaties, die geen natuurlijke druk ondervinden, een ander soort druk te organiseren. Dat is gedaan door deze wet, met een dreiging van een dwangsom.

Wat er sindsdien gebeurd is, is precies datgene wat wij in ieder geval niet wilden. Wat ons ook ontzettend tegen de borst stuit, is het derde wetsvoorstel, waarmee termijnen worden verlengd. Dat is in ieder geval niet de bedoeling geweest van de indieners. We willen dat de termijnen worden gehandhaafd en dat er organisatorische maatregelen worden genomen zodat dit kan worden gerealiseerd. We willen dat er druk ontstaat.

Mijn fractie heeft de eerste twee wetsvoorstellen gesteund, maar ik moet zeggen dat ik het in mijn fractie buitengewoon moeilijk heb gehad bij de bespreking van dit derde voorstel. Er heerst het gevoel dat het maar eens een keer afgelopen moet zijn en dat de overheid gewoon moet presteren. Het ergste wat je kunt overkomen als je ergens een aanvraag hebt ingediend, is dat men zegt: "Tja, wij willen wel, maar we zijn afhankelijk van iemand anders die ons nog moet adviseren." Van een dergelijke situatie krijg je pukkeltjes. Je kunt dan geen gesprek meer voeren, want de man tegenover je zegt dat hij wel zou willen, maar de informatie helaas niet heeft. In ambtelijke organisaties die dit aangaat, dient intern druk te worden gezet op de mensen die moeten leveren. Alleen als iedereen de druk van de dienstverlening voelt, wordt er gepresteerd. Het laatste wat we moeten willen is dus het verlengen van termijnen.

Wat moet er dan wel gebeuren? Mijn fractie kan zich voorstellen dat als nog niet alles er is, een horizonbepaling wordt opgenomen die even respijt geeft. Het moet dan echter helder zijn dat de instantie over bijvoorbeeld een jaar wel op niveau dient te zijn. Dan ontstaat namelijk die druk.

Het was ons niet duidelijk wat er werd bedoeld met het amendement-Heijnen/Van Raak. Dit is me ondertussen uit de toelichting helderder geworden. Ik wil echter ook heel nadrukkelijk het standpunt van het kabinet horen over deze aanpak. Ik wil weten of het kabinet die verstandig vindt. Ook het kabinetsstandpunt zullen we beoordelen vanuit de vraag of er druk ontstaat op het proces om te komen tot een snelle oplossing. Of ik de fractie zover kan krijgen om dit voorstel te steunen, hangt echt af van hetgeen wij van de ministers horen. Ik zeg er wel bij dat het heel moeilijk te beoordelen is vanuit de Kamer. Gevoelsmatig zeg ik dat het voorstel niet het type oplossing is dat wij willen. Je moet niet je norm verlagen, maar je prestatie verhogen.

De heer **Van Raak** (SP): Daar ben ik het helemaal mee eens. Volgens mij is het voorstel van de heer Heijnen en mijzelf een soort horizonbepaling, want op 1 januari 2012 moet het wel geregeld zijn. De straf is de normale straf die in de wet staat. Ik heb de ministers echter wel gevraagd om ze achter de broek te zitten. Bij dit amendement hoort namelijk ook het verzoek aan de ministers om te zorgen dat het op 1 januari 2012 echt op orde is.

De heer **Van Beek** (VVD): Nogmaals, ik zal goed luisteren naar wat de bewindspersonen hierover zeggen. Uit de mondelinge toelichting van de heer Van Raak heb ik inderdaad het gevoel gekregen dat hij niet bezig is met het weghalen van de druk. Op dat punt denken hij en ik in dezelfde richting.

De **voorzitter**: Op verzoek van het kabinet schors ik de vergadering vijf minuten.

De vergadering wordt van 18.28 uur tot 18.33 uur geschorst.

□

Minister **Ter Horst**: Voorzitter. Ik kan het kort houden, want de meeste ingebrachte punten liggen op het terrein van mijn collega van SZW.

Op 1 oktober aanstaande, en dus niet, zoals gesuggereerd, op 1 januari 2010, treedt de Wet dwangsom en beroep bij niet tijdig beslissen in werking. Op 12 mei hebben we gesproken over het wetsvoorstel tot aanpassing van de termijnen om te beslissen op een bezwaarschrift krachtens de Algemene wet bestuursrecht. We hebben ook gesproken over de termijn om te beslissen op een verzoek om informatie krachtens de Wet openbaarheid van bestuur. Die staan nu dus niet meer ter discussie, maar ik heb er alle vertrouwen in dat de werking van de wet ons allemaal zal bevallen. Niet alleen de Tweede, maar ook de Eerste Kamer heeft het wetsvoorstel aangenomen. Op 30 september zal een en ander in het Staatsblad verschijnen.

We hebben vervolgens een schouw gedaan naar de wettelijke termijnen. Die heeft geleid tot het wetsvoorstel waarover wij vandaag spreken. Bij de schouw is het

Ter Horst

uitgangspunt steeds geweest dat verlenging van de termijn alleen aan de orde is, indien organisatorische maatregelen geen oplossing kunnen bieden. De huidige beslistermijnen, die ik samen met de collega's van Justitie, Economische Zaken, Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, Sociale Zaken en Werkgelegenheid, Verkeer en Waterstaat en Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer voorstel om aan te passen, zijn naar ons oordeel niet passend en niet realistisch.

Wij vinden een goede en tijdige dienstverlening van groot belang. De heer Van Raak zei al dat het doel van de indieners van het wetsvoorstel is om het vertrouwen van de burgers in de overheid te vergroten. Maar naast die goede en tijdige dienstverlening zijn ook zorgvuldigheid en zorgvuldige besluitvorming van groot belang. Ik benadruk dat de wettelijke beslistermijnen uiterste termijnen zijn en dat vooropstaat dat bestuursorganen aanvragen voortvarend moeten behandelen en zo spoedig mogelijk daarop moeten beslissen. Wij denken dat het initiatiefwetsvoorstel daar een goede rol in zal spelen.

De heer Van Beek zegt dat het niet de bedoeling kan zijn geweest van het wetsvoorstel om termijnen te verlengen, maar dat dit nu wel gebeurt. Ik heb steeds bij de debatten gezeten waar ook de initiatiefnemers bij waren. Zij hebben aangegeven dat zij altijd voor ogen hebben gehad dat het wetsvoorstel zou dwingen tot aanpassing van enkele termijnen, omdat ook zij vonden dat die termijnen realistisch en passend zijn en dat er een goed evenwicht moet zijn tussen zorgvuldigheid en slagvaardigheid. Het zal helder zijn dat het kabinet na serieuze afweging van mening is, dat het op de punten waarover het een wetsvoorstel heeft ingediend absoluut noodzakelijk is om die termijnen te verlengen.

Mijn collega van SZW zal ingaan op de openstaande punten.

□

Minister **Donner**: Voorzitter. Ik dank de leden Van Raak en Heijnen voor de opmerkingen die zijn gemaakt ter toelichting van het amendement, specifiek als het gaat om de WIA en de Wajong. Er mag geen misverstand over bestaan dat wij het eens zijn over de substantie. Ook in mijn opvatting moet het UWV op dit punt de praktijk veranderen. Het is ook bezig om die te veranderen. Onlangs is dat helaas voor de rechter misgegaan, vanwege het verschil van inzicht met de or, maar dat waren wijzigingen die mede bedoeld waren om dat proces te versnellen. Er is dus geen verschil van mening over de behoefte om op deze punten tot een versnelling te komen.

Het gaat in beide gevallen om de aanvragen. De WIA kent op dat punt al een afwijkende termijn van tien weken. De Wajong kent een regeling van acht weken. In beide gevallen gaat het om vrij complexe besluiten waarin een oordeel moet worden gevormd over de arbeidsongeschiktheid van betrokkene en eventueel over de mogelijkheden die betrokkene nog wel heeft. Dit kan per definitie geen ambtelijke beoordeling zijn. Daar zijn medici en arbeidsdeskundigen bij betrokken. Ik heb mij hierover door het UWV laten informeren. Er moet een afspraak met een arts gemaakt worden en daar zijn vaak twee of drie weken mee gemoeid. Er moet een moment gevonden worden waarop beiden beschikbaar zijn. Dan is er nog de beoordeling, die tijd vergt, en tot slot volgt

de koppeling aan de beoordeling van de arbeidsgeschiktheid, dus welke mogelijkheden er wel en niet zijn. Dit is een heel proces. Desondanks verzekert het UWV mij dat het mogelijk is om het proces door herstructurering te bekorten. Dat is niet een kwestie van eenvoudig met elkaar afspreken dat men het wat sneller zal doen. Daarvoor moet de structuur van de informatica aangepast worden, omdat die processen mede daardoor gestuurd worden. De wijzigingen die in het kader van de WIA zijn voorgesteld, zijn mede vanwege het oordeel van de rechter even geparkeerd.

Daar komt bij dat in de wetgeving, los van de termijn voor de besluitvorming, al is voorzien dat deze besluiten langer duren. In het kader van de WIA moet de aanvraag dertien weken voor het aflopen van de wachttijd ingediend zijn. Dat zijn dus precies drie maanden. Dezelfde termijn geldt ook in de Wajong. In de huidige regeling moet de aanvraag negen maanden na het ontstaan van de arbeidsongeschiktheid worden ingediend. Die arbeidsongeschiktheid wordt fictief op het zeventiende levensjaar gesteld, want het gaat om beperkingen die al vanaf de geboorte of tijdens de minderjarigheid zijn ontstaan. Het versnellen van de besluitvorming op dit terrein leidt niet tot versnelling en ook niet tot vertraging van de uitkering. De uitkeringen gaan in met terugwerkende kracht tot het moment dat betrokkenen volgens het systeem daarvoor in aanmerking komen. In de nieuwe regeling voor de Wajong geldt dit ook. Daarin is uitdrukkelijk bepaald dat het recht op arbeidsondersteuning zestien weken na de aanvraag ontstaat. Dat is ook daarvan losgemaakt. Kortom, in de regeling is de complexiteit van deze besluitvorming al voorzien.

Nu pleit ik er niet voor om de termijn structureel langer te maken. Wij zijn het eens over het doel dat eigenlijk uiterlijk met ingang van 2012 het proces op orde moet zijn. Ik heb wel bezwaar tegen het amendement. Het gaat uit van de filosofie dat het vertrouwen van de burger in de overheid bevorderd moet worden. Toch laat het een systeem bestaan waarvan wij weten dat de gestelde termijn te kort is en wordt alleen voorgesteld om de dwangsom even niet te laten ingaan. Wij moeten aanvaarden dat de overheid op dit terrein – dit zal voorlopig het geval zijn – systematisch deze termijn moet overschrijden omdat het niet binnen de termijn kan. Het voorstel van het kabinet is om dit tijdelijk te erkennen door de termijn te verlengen. In het amendement wordt voorgesteld om de termijn niet te veranderen, terwijl bekend is dat die niet gehaald kan worden, maar er wordt alleen geen dwangsom op gesteld. In eerlijkheid vind ik dat dit een verkeerd beeld van de overheid bij de burger scheidt. Hij leest in de wet dat er in acht weken besloten moet worden en als dat niet gebeurt, volgt er een dwangsom. Als het amendement wordt aangenomen, staat er nog steeds dat er binnen acht besloten had moeten worden, maar dan blijkt de dwangsom niet te volgen.

De heer **Van Raak** (SP): Wat wij willen, scheelt niet zo veel, namelijk dat het op 1 januari 2012 geregeld is.

Minister **Donner**: Bon.

De heer **Van Raak** (SP): Maar het gaat om de manier waarop. Tot nu toe is dus blijkbaar de termijn altijd overschreden, want hij was te kort.

Donner

Minister **Donner**: Ja.

De heer **Van Raak** (SP): Waarom is de termijn nooit eerder aangepast? Waarom wordt hij pas aangepast op het moment dat er een boete komt? Nu komt er een boete en wordt de termijn verlengd. Een aanvrager moet straks, louter omdat het UWV de organisatie nog niet voldoende op orde heeft, langer wachten. Er kan wel een geldboete komen, maar men moet langer wachten. Dat vind ik geen goede zaak. De reden voor deze verlenging is niet dat de termijnen niet kloppen, want in januari 2012 wil de minister weer naar kortere termijnen. Dan wordt de termijn gewoon weer acht weken. Het probleem is dus blijkbaar niet de termijn; het probleem is dat het UWV niet op orde is en blijkbaar heel erg lang niet op orde is. En als het probleem niet gevormd wordt door de termijnen, maar door het UWV, dan is het toch niet logisch om de termijn te gaan verlengen? Nee, dan is het logisch om het UWV op orde te brengen. Daarom heb ik met de heer Heijnen het amendement ingediend. Eerst moet ervoor worden gezorgd dat het UWV op orde komt. Dan hoeven we niet meer te rommelen aan de termijnen en kunnen mensen beter worden geholpen.

Minister **Donner**: Ik bestrijd het beeld dat het UWV niet op orde is. Het gaat om processen waardoor, met alle toevoegingen die er in de loop van de tijd aan zijn gedaan, de termijn inderdaad systematisch overschreden wordt. Dat wordt gedekt door een brief die uitgaat. Tot dusver is er inderdaad geen aanleiding geweest om de wet op dit punt te wijzigen. Daar heeft de heer Van Raak gelijk in. De termijnen stonden zoals ze stonden. Nu komt er een wet die de bedoeling heeft om termijnen serieuzer te nemen dan ze tot dusver zijn genomen. Ik ga daar geheel in mee. Dat heeft ook consequenties voor het UWV. Dat geeft alleen aan dat een en ander niet een-twee-drie gedaan kan worden, omdat het hier gaat om processen waar allerlei andere zaken via de automatisering mee zijn verweven. Het zit dus ook in de structuur van zo'n automatiseringsprogramma. Het UWV zegt: dat kunnen we veranderen en uiterlijk 1 januari 2012 kunnen we het aanpassen.

Het enige dat de heer Van Raak en mij verdeelt, is dat de heer Van Raak de termijn wil houden zoals hij is, maar de boete er niet aan wil verbinden, terwijl het kabinet, juist vanuit de filosofie van het serieuzer nemen van termijnen, nu niet gelijk weer een kiem van wantrouwen wil leggen door het licht wel op rood te laten staan, maar de boete niet meer te geven. Ik zeg het even in verkeestermen. Ik vind dat we tijdelijk het licht op groen moeten zetten, zodat het beeld duidelijk is: luister eens, er is op zichzelf niet iets wat in strijd met de wet is, maar we zijn het erover eens dat de praktijk moet veranderen. Ook over de termijn zijn we het eens, en zo nodig zetten we die in de wet.

De heer **Van Raak** (SP): De mensen die een aanvraag doen, schieten hier toch niets mee op? Het verhaal van de minister zou consistent zijn als hij had voorgesteld dat voortaan altijd de termijnen veertien maanden worden. Het voorstel is echter niet om de termijnen te verlengen naar veertien maanden. Nee, het voorstel is om ze tijdelijk te verlengen, tot januari 2012, en ze dan terug te brengen tot acht weken. Blijkbaar is het probleem dus niet de termijn. De termijn is niet het probleem. Het UWV is het probleem. Daarom moet het UWV op orde worden

gemaakt en moet er niet worden gerommeld met de termijnen. Je moet vooral ook allebei doen. In het voorstel van de regering krijgt de aanvrager het uiteindelijk op zijn bord, want hij moet langer wachten.

Minister **Donner**: Nee. In beide voorstellen, ook in dat van de heer Van Raak, krijgt de aanvrager het op zijn bord. Er komt namelijk geen dwangsom en ik zeg nu al dat de termijn van acht weken niet zal kunnen worden gehaald. De situatie verandert dus niet door het amendement, want de huidige praktijk kan niet een-twee-drie worden veranderd. Zoals ik al zei, doen de termijnen van besluitvorming er überhaupt niet toe voor de uitkering die men krijgt, want die is volgens andere termijnen geregeld. Men krijgt de uitkering namelijk pas dertien weken nadien. Men zit in een situatie waarin men, in het geval van de Wajong, nog überhaupt geen recht heeft op een uitkering omdat men nog minderjarig is of waarin men, in het geval van de WIA, al een uitkering heeft omdat de loondoorbetaling blijft lopen. De termijnen zijn dus geënt op een heel ander verloop van perioden en niet op de besluitvorming. Ook als we tot acht weken besluiten, zal de uitkering niet sneller worden gegeven, want die wordt door een andere regeling geraakt. Het gaat hier zuiver om de vraag van een termijn. Ik geef toe dat dit erin is geslopen. Het gaat er nu alleen om wat de juiste methode is om dit te corrigeren. Is dat door willens en wetens een te korte termijn te laten staan en de sanctie niet te geven? Of is dat door te erkennen dat wij die termijnen nu serieus nemen en dat de consequentie is dat daar waar het te kort is, wij nu tijdelijk zullen moeten aanpassen, juist uit respect voor die termijnen en om ervoor te zorgen dat op hetzelfde moment – daarover zijn wij het eens – de zaak weer op orde is.

De heer **Van Beek** (VVD): Ik zit aandachtig te luisteren en ik moet een keuze maken tussen twee systematieken die uiteindelijk tot dezelfde oplossing moeten leiden. Het gaat om de twee wegen die daarheen leiden. Als je de termijnen voor de komende jaren verhoogt, ben ik bang dat de druk uit de organisatie wegloopt. Dan kan men namelijk tot de conclusie komen dat men keurig voldoet aan de wettelijke termijnen zoals die vanaf volgend jaar in de wet zouden staan. Ik zoek naar middelen om de druk op de organisatie in ieder geval maximaal te houden en ervoor te zorgen dat alles wat voor 1 januari 2012 bereikt kan worden, echt zichtbaar wordt.

Minister **Donner**: Het instrument waarmee die druk georganiseerd wordt, is de dwangsom. Daarvoor wordt deze wetgeving aangenomen. Die verschilt niet in het ene of het andere systeem. Zowel volgens het amendement als volgens het voorstel van het kabinet gaat de dwangsom werken vanaf 1 januari 2012. Die druk is gelijk. Het gaat alleen om de vraag hoe wij met de tussenliggende periode omgaan. Door die termijn wordt geen druk uitgeoefend – dat geef ik hier eerlijk toe – omdat het UWV nu niet aan die termijn kan voldoen. Dat heeft al die jaren ook geen druk geschapen. Juist om die druk te realiseren – dat geldt niet voor het hele UWV, maar alleen voor deze twee wetten en de besluiten die eronder vallen – moet ik nu aangeven dat termijnen voortaan serieus genomen moeten worden omdat er anders een dwangsom geldt. Dat is nu net de reden dat ik zeg: doe voor de periode dat het niet kan niet alsof het

Donner

wel moet. Dan moet de wetgever, ook in dat opzicht, buigen voor de feiten. Anders aanvaarden wij in wezen een wetsvoorstel waarvan wij weten dat het niet nageleefd kan worden.

De heer **Heijnen** (PvdA): Ik vind dat de minister, niet de persoon, maar de functie, zichzelf zo weinig serieus neemt als hij zegt dat wij termijnen hebben gehad en dat wij die tot nu toe altijd hebben laten lopen. Mijn beeld is volstrekt anders. Volgens mijn beeld sluit de minister ieder jaar een overeenkomst met het UWV om te presteren op tal van onderdelen, waaronder behandeltermijnen. Mijn beeld is dat de Ombudsman ons terecht jaarlijks rapporteert over de wijze van behandeling van burgers: cliënten van instellingen als het UWV. Naar mijn smaak is er gewoon een permanente druk op het UWV om te presteren, ook als het gaat om het halen van termijnen. Nu komt er een Wet dwangsom, maar die is niet bedoeld om een norm te stellen voor wat vervolgens de termijn wordt waarbinnen wordt beslist. Er moet veel eerder beslist worden. Zo snel mogelijk, zeker als het om Wajong'ers gaat.

Ik hoop dat de minister wat begrip kan opbrengen voor de intentie achter het amendement, namelijk dat het UWV zo snel mogelijk en voor zo veel mogelijk mensen die termijn van acht weken moet halen. Dat is van belang. Wij hebben liever dat het nog korter duurt. Wij gaan niet akkoord met veertien weken. Dat is echt te lang. Daartegenover willen wij niet uitsluiten dat het niet voor iedereen mogelijk is gedurende de eerstkomende twee jaar. Misschien is het zelfs niet mogelijk voor duizenden van de tienduizenden mensen die zich melden. Dan is het hanteren van een dwangsom de komende twee jaar niet verantwoord. Minister, reageert u daar nu eens op.

Minister **Donner**: Voor het gros van de besluiten die het UWV neemt, wordt inderdaad geen uitzondering gevraagd. Het UWV probeert die tevredenheid onder cliënten te realiseren. Juist daarom spelen op dit terrein deze besluiten over de aanvraag van een WIA of Wajong geen rol, omdat, zoals gezegd, de uitkeringen op een ander moment ingaan ongeacht wanneer er besloten wordt. Er kan op dit terrein niet binnen een paar weken worden besloten. Als iemand bij je komt met beperkingen en je moet een beslissing nemen of hij in beginsel voor de rest van zijn leven als arbeidsongeschikt wordt beschouwd, is dat geen beslissing die je binnen de standaardtermijnen van acht weken kunt nemen. Idem dito kan dat niet bij mensen die arbeidsongeschikt zijn en waar je moet beslissen of ze duurzaam ongeschikt zijn, of er nog een verandering mogelijk is en of ze voor een bepaald percentage arbeidsongeschikt. U kunt niet de illusie hebben dat wij dat soort beslissingen binnen een paar weken kunnen nemen. Neem het schattingsbesluit over wat er allemaal nodig is en bekeken moet worden. Als wij het korter gaan doen, nemen wij snel een beslissing die vervolgens onderuit gaat voor de rechter. Zeg je dat het niet mag, dan moet je opnieuw naar de rechter en loopt de termijn weer.

Ik probeer mijzelf serieus te nemen en ik probeer de wetgeving en het idee van een dwangsom serieus te nemen. Ik accepteer dat om die reden voor het gros van de besluiten van het UWV, maar geef aan dat de Kamer op twee punten iets vraagt dat voorlopig niet kan worden gerealiseerd. Het is ook geen kwestie van

geleidelijk afbouwen. Zoals gezegd, is het een omslag in de systemen. Men is daarvoor bezig met de WIA, maar men heeft in de krant kunnen lezen dat dit stuit op verzet van het apparaat en van de cliënten, die om andere redenen menen dat zij dan minder goed worden bediend. Dat zijn de veranderingen die aan de orde zijn.

Als dat de Kamer kan geruststellen, ben ik gaarne bereid om eind volgend jaar te rapporteren over de voortgang van het geheel. Wij zijn het eens over het feit dat je geen sanctie moet opleggen waar dat niet mogelijk is. Het enige wat ik zeg, is dat je dan in de wet geen situatie moet scheppen waarvan wij nu al weten dat die systematisch zal worden overtreden. Dat erodeert de doelstelling van de wet, namelijk het scheppen van vertrouwen.

De heer **Heijnen** (PvdA): De minister neemt grote woorden in de mond. Met terugwerkende kracht zou dat betekenen dat wij al die tijd, al die afgelopen jaren sinds de SUWI, ten aanzien van de WIA, toen nog WAO, en ten aanzien van de Wajong termijnen hebben gehanteerd – en ik citeer – die een illusie bleken te zijn, die niet goed zijn voor het gevoel van rechtshandhaving en termijnen die in acht worden genomen. Dat gaat er bij mij niet in. Volgens mij hebben u en uw voorgangers in deze Kamer in het kader van de SUWI zelfs over dagen gesproken. Over dagen zelfs als het gaat om verstrekingen in het kader van de sociale zekerheid. Nu gaat het inderdaad om stelselwijzigingen ten aanzien van de WIA en de Wajong. Daarom zeg ik ook dat ik het UWV nog een langere periode gun om voor alle mensen aan die acht weken te voldoen. Om nu te zeggen dat wij voor twee jaar maar even akkoord gaan met veertien weken, staat echter niet in verhouding tot de inspanning die men zich de afgelopen jaren moet hebben getroost, mede dankzij uw aansporing, om dat veel sneller te doen.

Minister **Donner**: Die inspanning heeft men zich getroost op alle verschillende terreinen. U ziet dat in de normen die steeds beter worden nageleefd en in de stijgende tevredenheid met betrekking tot de dienstverlening van het UWV. Alleen op deze twee punten, waar het gaat om arbeidsongeschiktheidsbeslissingen, zijn die termijnen, ook erkend door de wetgever, langer. Bij de Wajong heeft men weliswaar acht weken genomen, maar bij de WIA is het al tien weken. Men heeft dat nog verder afgedekt doordat men op andere wijze in ieder geval heeft gezorgd dat over de uitkering volgens een heel ander mechanisme wordt beslist, niet door de beslissing. Derhalve heeft de aandacht juist niet op die punten gelegen, omdat men dat niet merkte. Het gaat hier om beslissingen die niet een kwestie van dagen zijn en waarvan je nog een paar dagen kunt afsnoepen. Het zit hem structureel in het soort beslissingen dat je moet nemen, het gegeven dat de persoon zich niet met een aanvraag aandient bij een loket en dat er afspraken moeten worden gemaakt met een of meerdere personen, iets wat je ook niet stante pede kunt doen. Alle inzet is er nu op gericht om dat te bekorten. Het enige verschil gaat hierom: wat moet ik nu als wetgever doen als ik constateer dat het niet kan? Moet ik dan toch fictief doen dat het binnen de termijn moet, maar zeggen: de sanctie geef ik niet? Of zeg ik dan: luister eens, ik zet de wet naar de feiten, maar wel met een afloop, een horizonbepaling, voor de uitzonderingen? Juist daarom is voorgesteld om het te doen bij KB: zoveel eerder als het kan, zijn wij ook



De heer Van Raak (SP)

© M. Sablerolle – Gouda

bereid om het te doen. Om die reden doe ik een dringend beroep op de Kamer uit een oogpunt van wetgeving en wetgevingskwaliteitsbeleid om op dit punt de wet naar de feiten te zetten en niet de wet en de feiten van elkaar te laten verschillen en dat te regelen door te zeggen: wij gedogen het.

De **voorzitter**: De heer Van Beek, nog eenmaal.

De heer **Van Beek** (VVD): Ik sla even aan op een van de laatste opmerkingen van de minister: daarom hebben wij het bij KB gedaan. Dat is voor mij niet onopvallend gebeuren. Hij zegt: als het eerder kan, kan het eerder. Maar als het later wordt, kan het ook later worden.

Minister **Donner**: Ik ben gaarne bereid om alsnog een nota van wijziging in te dienen op dit punt dat het bij KB gebeurt, maar uiterlijk op de datum die ook zou gelden volgens het amendement.

De **voorzitter**: Ik dank de minister. Is er behoefte aan een tweede termijn van de Kamer?

De vergadering wordt enkele ogenblikken geschorst.

De **voorzitter**: De heer Van Raak wil een tweede termijn. Geldt dat voor de andere leden ook? Ook voor de heer Heijnen? Dan geef ik het woord aan de heer Van Raak.

De heer **Van Raak** (SP): Voorzitter. Ik luister altijd goed naar de minister van Binnenlandse Zaken. Ik luister ook goed naar de minister van Sociale Zaken. Ik zie een nota van wijziging graag tegemoet waarin wettelijk wordt vastgelegd dat per 1 januari 2012 de termijn acht weken wordt voor de WIA en de Wajong.

De heer **Heijnen** (PvdA): Voorzitter. Ik ben erg benieuwd naar de reactie van het kabinet op het verzoek van de mede-indiener van het amendement, maar in aanvulling daarop heb ik nog een vraag. Het is een serieuze kwestie.

Is de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid bereid om ons ten aanzien van het specifieke punt van WIA en Wajong een jaar na inwerkingtreding van de wet te rapporteren over de behandel- en besluittermijnen? Hoe hebben deze zich van 1 oktober 2009 tot 1 oktober 2010 ontwikkeld? De minister dient er een beschouwing bij te geven of wij op de goede weg zijn. Het is niet niks. Ook het aantal situaties waarin een dwangsom van toepassing is geweest vormt uitermate belangrijke informatie. Wij pakken één specifiek onderdeel om de werking van de wet goed te beoordelen.

De heer **Van Beek** (VVD): Voorzitter. Ik dank beide bewindslieden voor de beantwoording van de vragen. Met het antwoord van de minister van BZK kunnen wij het niet oneens zijn. Die poging zal ik ook niet wagen. Ik kan goed leven met het compromis dat er op het allerlaatste moment is uitgekomen. Daarmee komt het scherper in de wet te staan, terwijl de systematiek vanaf het begin werkt zoals het moet. Ik ben blij als wij elkaar daarop kunnen vinden. Over het eindoordeel over de wet moet ik eerst een discussie voeren in mijn fractie. In die zin maak ik nog even een voorbehoud.

De **voorzitter**: Ik moet de conclusie naar aanleiding van de mededeling waarmee de minister zijn betoog begon, corrigeren. De nota van wijziging op stuk nr. 9 blijft onderdeel van beraadslaging uitmaken. De regering zal de Kamer morgen een nieuwe nota van wijziging doen toekomen, waarmee het wetsvoorstel zal worden hersteld.

Minister **Donner**: Voorzitter. Ik was inmiddels ook door mijn ambtenaren geïnformeerd over het feit dat het via de nota van wijziging onderdeel van de wet was geworden, terwijl het nu via nota van wijziging weer teruggedraaid moet worden. De nota van wijziging zal ook een wijziging bevatten rond de termijn die ik heb toegezegd. Het zal bij KB gewijzigd worden, uiterlijk per 1 januari 2012. Ik zeg de heer Heijnen gaarne toe dat wij per oktober volgend jaar een rapportage hebben over hoe de structuur van de besluitvorming is, hoe deze zich ontwikkeld heeft en wat er nog verder veranderd moet worden om wel te kunnen voldoen aan de termijn van acht weken.

De **voorzitter**: Kunnen wij beide wijzigingen nog voor dinsdag tegemoet zien?

Minister **Donner**: Ja.

De heer **Van Raak** (SP): De heer Heijnen en ik willen ons gewijzigd amendement op stuk nr. 8 intrekken.

De **voorzitter**: Het gewijzigd amendement-Heijnen/Van Raak op stuk nr. 8 is ingetrokken.
Ik stel vast dat daarmee wordt ingestemd.

Dan zal er aanstaande dinsdag over het wetsvoorstel gestemd worden.

Donner

De vergadering wordt van 19.07 uur tot 19.35 uur geschorst.

Aan de orde is de behandeling van:

- **het wetsvoorstel Wijziging van de Wet op de omzetbelasting 1968 in verband met de invoering van een nieuwe regeling voor de plaats van dienst voor de heffing van omzetbelasting, alsmede een nieuwe regeling voor de teruggaaf van omzetbelasting aan in een andere lidstaat gevestigde ondernemers (implementatie richtlijnen BTW-pakket) (31907).**

De **voorzitter**: Ik heet de staatssecretaris van Financiën hartelijk welkom.

De algemene beraadslaging wordt geopend.

□

De heer **Omtzigt** (CDA): Voorzitter. Vandaag ligt er een mooi wetsvoorstel voor, een wetsvoorstel waarmee Nederlandse ondernemers die in meerdere landen zaken doen op twee manieren grote voordelen kunnen behalen. Het eerste voordeel dat zij kunnen behalen, is dat zij geen btw meer hoeven af te dragen. De inhoudingsplicht wordt in een groot aantal gevallen immers verlegd naar de afnemer, wanneer die in een ander land woont. Het tweede voordeel is dat wanneer zij een btw-teruggaaf willen vragen, zij één btw-teruggaaf vragen, en wel bij de Nederlandse Belastingdienst. Zij hoeven zich niet meer te melden bij 27 verschillende afzonderlijke belastingdiensten in 27 Europese landen, waar je allemaal verschillende formulieren moet invullen om je btw terug te vragen. Dat kan grote winst opleveren voor het Nederlandse bedrijfsleven. Dat is belangrijk in deze tijden, voor de staatssecretaris, maar ook de Europese collega's van hem hebben in de afgelopen maanden zeer veel maatregelen genomen om meer liquiditeit naar het bedrijfsleven te doen vloeien, door de btw-afdracht op een later moment te doen plaatsvinden, of de btw-teruggaaf te versnellen. Dat is op nationaal niveau vrij goed gelukt, niet alleen in Nederland, maar ook in een aantal andere landen. Dat moet nu dus ook op internationaal niveau goed lukken. Toch heeft de CDA-fractie bij het onderhavige wetsvoorstel een aantal vragen en knelpunten. Eigenlijk komen die, kort gezegd, neer op het volgende. Als wij Belastingdienst, ICT en Europa als de drie steekwoorden horen, dan gaan wij iets beter opletten bij wat er in een wetsvoorstel staat. Ik loop even de punten af.

Ik begin met het tijdstip van verschuldigdheid, wat wordt veranderd van de factureringsdatum naar het tijdstip waarop de dienst is verricht. Dat heeft grote gevolgen voor het bedrijfsleven. Ondernemers moeten hun systeem aanpassen en verder zijn er ook diensten die niet worden verlegd, zoals de binnenlandse diensten, en waarvoor nog steeds moet worden aangesloten bij de factureringsdatum. Dit betekent dat ondernemers twee systemen in de lucht moeten houden. Dan is het tijdstip van het verrichten van de diensten lastig te automatiseren. Er zullen ook handmatige processen moeten worden ingericht. De regering geeft in de nota naar aanleiding van het verslag en in antwoord op onze schriftelijke vragen aan dat het bedrijfsleven is betrokken bij deze

wijzigingen. Wij hebben anders begrepen van het Nederlandse bedrijfsleven. Kan de staatssecretaris een toelichting geven op hoe dit zit?

De regering geeft voorts aan dat andere lidstaten doorgaans aansluiten bij het tijdstip van presteren. Kan de staatssecretaris namen en rugnummers noemen van de lidstaten die daarbij aansluiten? Is hij niet bang dat aansluiting bij het tijdstip van het verrichten van de dienst leidt tot mismatching tussen de dienstverlener in de ene en de dienstverlener in de andere lidstaat? Beide kunnen een verschillende datum opgeven. Welke gevolgen heeft dat voor de controle mogelijkheden van de Belastingdienst, op bijvoorbeeld carousel fraude?

In de beantwoording van schriftelijke vragen wordt gesteld, dat de Belastingdienst de regelgeving zo soepel mogelijk toepast als zich problemen voordoen. Daarvan hebben wij een goed voorbeeld. Niet van de Bulgaarse, maar van de belastingdienst van het Verenigd Koninkrijk: "Her Majesty's Revenue & Customs" – de Nederlandse Belastingdienst heeft het predikaat "koninklijk" nog niet; daar hebben zij het in ieder geval al wel – geeft aan: "As a general principal, we will accept reliance to an invoice date, or any other reasonable methodology provided, it does not produce a manifestly inaccurate over result." Oftewel, men kan rustig de factuurdatum gebruiken. Het gaat zo verder: "Ultimately it is up to individual businesses to identify the most appropriate methodology for a particular circumstance." Als de staatssecretaris dat kan herhalen, in het Engels of het Nederlands, dan zijn wij er feitelijk, wat dan is eigenlijk de factureringsdatum gewoon toegestaan.

Positief bij de nieuwe teruggaafprocedure is dat de regering laat weten dat teruggaafverzoeken over het vierde kwartaal eind 2009 worden ingediend en onder de huidige teruggaafregeling vallen. Wordt deze procedure niet alleen in Nederland, maar ook in de andere 26 lidstaten geaccepteerd? In de schriftelijke vragenronde hebben wij gevraagd hoe het staat met de portal sites in andere EU-lidstaten. Kunnen deze lidstaten vanaf 1 januari 2010 teruggaafverzoeken ontvangen en verwerken? Het antwoord was dat er geen actueel overzicht beschikbaar is van welke landen al gereed zijn met ontwerpen en testen en welke landen dat op tijd zullen zijn. De staatssecretaris heeft wel rond gebeld, maar zegt niet welke landen hij gebeld heeft. Kan hij een overzicht geven van de landen die wel klaar zijn? Verwacht hij dat de belangrijkste landen – voor Nederland zijn België, Duitsland en het Verenigd Koninkrijk belangrijke landen; mocht het in Letland niet op tijd lukken, dan kunnen wij daarmee leven – klaar zullen zijn op 1 januari? Of dient een ondernemer dan netjes zijn teruggaafverzoek in via de Nederlandse Belastingdienst, hoort vervolgens vier maanden niets en merkt dan dat er op het koppelveld iets niet gelukt blijkt te zijn? Daar schijnt op 24 september een overleg over te zijn. Dat is de bijeenkomst van SCIT. Kunnen wij op 25 september een verslag van die bijeenkomst ontvangen, samen met de ingevulde antwoordlijsten die elk land op die vergadering moet inleveren en waarop zij in moeten vullen hoe ver ze zijn? Kan de staatssecretaris garanderen dat elke teruggaaf die ingediend is bij de Nederlandse Belastingdienst vanaf 1 januari 2010 prompt in behandeling genomen wordt door de 26 partnerlidstaten van de Europese Unie?

Welke ICT-testen zijn met elk van de 26 lidstaten gedaan en zullen nog worden gedaan, zo vroegen wij. Er